

[Holstein.]

Medlem Hr. Christmas Møller ikke henregne mig til det politiske Smaaivildt, men det gør han nu altsaa, og saa er det jo saa meget lykkeligere for ham, at han kan henregne sig selv til det store.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gav det Skin af, at jeg paa den ene Side var en Partilakaj og paa den anden Side en Partifribytter og Partiudbryder. Jeg vil hertil sige, at een af Delene kunde man maaske skyde mig i Skoene, men begge Dele paa een Gang — det hører der virkelig et Storvildts Løvebrøl til at kunne gabe over! Jeg vil gerne til Beroligelse baade for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og for den højtærede Statsminister, som ikke bliver trætte af at citere gamle Udtalelser af mig — for det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Vedkommende forstaar jeg det saa godt, for den leksikalske, parlamentariske Viden er jo hans Element, det er det, han lever af, og det er Brugen heraf, som ikke altid stemmer med de faktiske Forhold — jeg vil gerne sige, baade til den højtærede Statsminister og til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at hvis det virkelig tilfredsstillende dem, og hvis de mener, at det er Umagen værd at blive ved med at rive Venstre og mig i Næsen polemiske Udtalelser overfor Venstre, fremsat for ti Aar siden under helt andre Vilkaar og Forhold, politiske og økonomiske, end dem, vi staar i nu, saa skal jeg ikke protestere derimod, for min Skyld ingen Alarm. Hvis det kan glæde den højtærede Minister, hvis det er ham en Nydelse, saa vil jeg ikke forhindre ham i, saaledes som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udtrykte sig i Gaar, at nyde efter Behov.

Men jeg vil dog samtidig have Lov til at sige til den højtærede Statsminister og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg fra først til sidst i Partiet Venstre er blevet behandlet som Gentleman af Gentlemen. Det er jeg ikke blot blevet her i Rigsdagen, men ogsaa i Venstres Organisationer, af Venstres menige Vælgere og Tillidsmænd og af Venstres Presse. Og naar det er Tilfældet, synes jeg paa den anden Side, at de politiske Storvildtherrer kunde holde sig for gode til stadig at søge at diskreditere mig i Forhold til Venstre og søge at svække Venstre ved at stille mig i Modsetningsforhold til det ved Hjælp af gamle Citater, som ikke længere har nogen Rod i de virkelige Forhold. Naar Partiet Venstre har Overlegenhed nok til at slaa en Streg over Fortiden under Indtrykket af Øjeblikkets øko-

nomiske Alvor og Vanskeligheder, saa synes jeg ogsaa, at de ærede Herrer kunde finde bedre Tidsfordriv end at citere, hvad jeg har sagt for ti Aar siden overfor Partiet Venstre.

Men det maa, som sagt, de ærede Herrer selvfølgelig selv om, jeg beder dem ikke om noget. Og det er ikke min Person, der forklejnes ved de Herrers Bestræbelser. Min Person er ikke Genstand for nogen Art Protektionisme og har aldrig været det. Enhver lille Vovse i Dagspressen her i Landet har frit Slag, kan behandle den, som den finder passende. Og jeg ser gentagende, at hvad man anser for passende, er overordentlig liberalt vurderet og bedømt.

Som sagt, der var et eneste Blad, i hvilket jeg havde ventet saa megen Redelighed, saa megen fairness, at man, naar man vitterlig har gjort sig skyldig i en misvisende og urigtig Fremstilling af en Politikers Forhold til det Parti, i hvilket han nylig er indtraadt, vilde berigtige Misvisningen og Usandfærdigheden. Men jeg ser altsaa, at end ikke i dette Blad er der saa megen Redelighed, saa megen Sandhedskærlighed og saa megen fairness, at en saadan Berigtigelse findes Umagen værd som Opfyldelse af den offentlige Diskussions almindelige Honnethedskrav.

Jeg konstaterer det og konstaterer det med Beklagelse. Jeg tror, det vilde være behageligere Vilkaar for alle Parter, for Venner og Modstandere, hvis den Form for Polemik i Pressen og her kun undtagelsesvis fandt Sted, mens den i Virkeligheden er blevet det hævdvundne, det traditionelle. Jeg for mit Vedkommende er vel nok den Rigsdagsmand, som i den Henseende har været ude for den tungeste og haardeste Belastning; jeg maa sige, at jeg nu efterhaanden er blevet saa vant til Lusene, at jeg ikke rigtig længere ved eller kan forestille mig, hvordan jeg vilde befinde mig, hvis jeg ikke havde dem. Men dette skal alligevel ikke afholde mig fra at sige, at det er rimeligere og proprere i den offentlige Debat at være dem foruden.

Det gaar mig jævnlig, som det gik Digteren Poul Møller. Han siger, at der er Mennesker, hvis Omgang man værner sig til ligesom til Tobakken, saaledes at man til sidst ikke kan undvære den, skønt den i Grunden smager vederstyggeligt. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg kunde nok undvære dette her. Men paa den anden Side er jeg blevet saa vant til denne Form for Polemik, ikke mindst fra konservativ Side, at den ikke mere berører mig pinligt, som den har gjort det. Naar jeg